

כונסת לתוכה את כל השפע שלהם ועי"כ נכללים בה כל התחתונים המקבלים את השפע העליון דרכה, ואפ"ה היא אחדות אחת בלא פירוד כלל הגם שריבוי פרטים נכללים בה והכל הוא בתכלית הייחוד (רמ"ק), וְכָל־בְּהֵמָה עֹשֶׂה סְפִירָן, וְכָל־שְׂמָמָה וְכַנּוּיִין וְהוֹיִין וכן הוא כלל בה את כל העשר ספירות יחד עם כל השמות של הספירות וכל הכינויים כגון רחום וחנון וכיו"ב, ואת כל ההויות המתייחסות לכל ספירה וספירה בניקוד השייך לה (רמ"ק). וְעָלָתָה עַל כָּל־אֶרֶץ, דְּאִיהוּ אֲדוֹן עַל כָּל־אֶרֶץ, וְלִית אֱלֹהָא בַּר מְנִיָּה, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח בְּעֶלְאִין וְתַתְּאִין פְּחוּת מְנִיָּה והא"ס ב"ה הוא העליון מעל הכל והוא אדון על הכל, ואין עוד אלוה חוץ ממנו ולא נמצא אפילו רגע אחד בכל העליונים והתחתונים שהם יהיו נסתרים ממחשבתו. בְּגִין דְּאִיהִי [13] קָשָׁר דְּכָלְהוּ, שְׁלִימוּ דְּכָלְהוּ, לְקִימָא בִּיהִי (תהלים קג) וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל־מְשָׁלָה בגלל שהא"ס הוא הקשר של כולם והוא השלימות של כולם, ובו מתקיים מש"כ 'ומלכותו בכל משלה', מאחר שהוא המקשר והשולט בכל. וּבְגִין דְּלֹא אִשְׁתַּכַּח עָלָתָה עַל כָּל־אֶרֶץ בְּעֶלְאִין וְתַתְּאִין פְּחוּת מְנִיָּה, אֲפִילוּ בְּחֵד מְנִיָּהוּ, אֲתַקְרִיאת אֲמוֹנַת יִשְׂרָאֵל ובגלל שאין הא"ס נמצא ושולט על הכל בין בעליונים ובין בתחתונים אפילו באחד פחות מהם אלא רק ע"י השכינה, אז לכן המלכות נקראת אמונת ישראל, דהיינו שהיא נקראת אמונה מאחר שישראל תוקעים בה את אמונתם מצד מה שמאמנים שהיא דבוקה למעלה עד הא"ס (רמ"ק). וּמִסְטָרָא דְּעָלָתָה עַל

אור הרשב"י

[13] הרמ"ק גורם דאיהו.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

כָּלֵא, אֶתְמַר בָּהּ, (דברים ד) כִּי לֹא רְאִיתֶם כָּל תְּמוּנָהּ וְהִנֵּה
 מִצַּד הַשְּׁפַעַת הָאֵס בַּה נֹאמַר בַּה 'כִּי לֹא רְאִיתֶם כָּל תְּמוּנָה', מֵאַחֵר שְׂאִי אִפְשָׁר לְהַשִּׁיג בִּזְה.
 אֲבָל מִסְטֵרָא דְשָׂאָר בְּרִיין אֶתְמַר בָּהּ, (במדבר יב) וְתְמוּנַת
 יְהוָה יִבִּיט אִמְנֵם מִצַּד שְׂאָר הַבְּרִיּוֹת שְׁנִכְלִילִים בַּה נֹאמַר 'וְתְמוּנַת ה' יִבִּיט' מֵאַחֵר
 שְׁבִזְה אִפְשָׁר לְהַשִּׁיג.

הַמִּשְׁתַּף שֵׁם שָׁמַיִם וְדַבֵּר אַחֵר נַעֲקֵר מִהָעוֹלָם

אֶתְאָ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא וְשָׂאָר חֲבֵרִיאָא, וְאַשְׁתַּטְּחוּ קָמִיָּה
 וְאִזּוּ בַּה הַמֵּאוֹר הַקְּדוֹשׁ רִשְׁבִּי יַחַד עִם שְׂאָר הַחֲבֵרִים וְהַשְׁתַּטְּחוּ לִפְנֵי הָרַעִיָּא
 מִדִּימְנָא, וְאָמְרוּ, וְדָאִי כְּעֵן לִית מֵאֵן דִּיכִיל לְמִיטַל מִנִּיה
 חוֹלְקָיָהּ וְאָמְרוּ לוֹ שׁוּדָאִי אֵין מִי שִׁיכּוֹל לְקַחַת מִהָאָדָם אֶת חֶלְקוֹ אִפִּילוּ אִם הוּא חֲטָא
 וּפְגָם, דְּלֹא יְהִיב בֵּיה חוֹלְקָא חָד בְּעֵלְמָא, אֶלָּא בּוֹרָא
 עֲלָמִין, עֲלֵת עַל כָּלֵא, וּבִיָּה תִלְיָא עֲנִשְׂיָהּ, אוֹ אֲנִירָיָה,
 וְלֹא בְּמִלְאָד וְשָׂרָף, וְלֹא בְּשׁוּם בְּרִיָּה דְעֵלְמָא מֵאַחֵר שְׁשׁוּם
 אַחַד מִהָעוֹלָם לֹא נָתַן בּוֹ אֶת חֶלְקוֹ מִמֶּשׁ, אֲלֵא רַק נָתַן בּוֹ אֶת חֶלְקֵי הָאֲצִילוֹת שְׁמִבּוֹרָא
 עוֹלָמִים שְׁהוּא עֲלִיוֹן מִהַכֵּל, וְלִכֵּן רַק מִמֶּנּוּ תְלוּי הַשְׁכֵּר וְהָעוֹנֵשׁ שֶׁל הָאָדָם, וְהוּא לֹא תְלוּי
 לֹא בְּמִלְאָךְ וְלֹא בְּשָׂרָף וְלֹא בְּשׁוּם שְׂאָר בְּרִיָּה שְׁבַעֵוֹלָם. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ
 רַבָּנֵן דְּמִתְנִיתִין, הַמִּשְׁתַּף שֵׁם שָׁמַיִם וְדַבֵּר אַחֵר, נַעֲקֵר
 מִן הָעוֹלָם וּמִשׁוּם כִּךְ בִּיֵּאֲרוּ חו"ל בְּמִשְׁנָה וְאָמְרוּ שֶׁהַמִּשְׁתַּף שֵׁם שָׁמַיִם וְדַבֵּר אַחֵר נַעֲקֵר

מִהָעוֹלָם, [צח] מֵאֲחֵר שֶׁהוּא גֵרֵם פִּירוּד בְּשֵׁם הַקָּדוֹשׁ. מִיַּד דִּשְׁמַע מִלֵּין אֱלִין
 דְּאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, חֲדָא רַעֲיָא מְהִימְנָא
 וּמִיד שְׁשַׁמַּע אֶת אֵלֹו הַדְּבָרִים שֶׁאִמַּר הַמַּאֲוֵר הַקָּדוֹשׁ רַשְׁבִּי שִׁמְחָ הָרַעֲיָא מְהִימְנָא. (ס"א)
 דְּאָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא בּוֹצִינָא קְדִישָׁא חֲדָא) וְכָל חֲבַרְיָא בָּרִיכוּ לֵיהּ,
 וְאָמְרוּ, רַעֲיָא מְהִימְנָא, אִי לָא הָוָה אֲתִי בֶר נֶשׁ בְּעָלְמָא
 אֲלָא לְמִשְׁמַע דָּא דִּי וְאִז כָּל הַחֲבָרִים בִּירְכוּ אוֹתוֹ וְאָמְרוּ לוֹ רַעֲיָא מְהִימְנָא,
 אִם לֹא הִיָּה הָאָדָם בָּא לְעוֹלָם אֲלָא רַק לְשִׁמּוֹעַ אֶת סוּר זֶה הִיָּה דִּי לוֹ.

אשרי המשתדל בגלות האחרונה לעסוק בתורה ולקיים המצוות
 זָכָאָה אִיהוּ, מֵאֵן דְּאֶשְׁתַּדַּל בְּגָלוּתָא בְּתַרְאָה, לְמַנְדַּע
 לְשִׁכְיִנְתָּא אשרי מי שמשתדל בגלות האחרונה בכדי לדעת את השכינה
 ע"י עוסקו בתורה (רמ"ק), לְאֻקִּיר לָהּ בְּכָל פְּקוּדִין, וּלְמַסְבֵּל
 בְּגִינָה כְּמָה דְּוִחְקִין שבזה הוא מכבד אותה ע"י קיום כל המצוות, ובזה הוא
 סובל בשבילה כמה מיני דוחקים וייסורים בשביל תיקונה. כְּמָה דְּאֶתְמַר,
 אֲנִיא דְּכָלָה דְּוִחְקָא וכמו שלמדנו שהשכר של התורה שנלמדת בשבת כלה

אור הרשב"י

אומרים: אלמלא וי"ו שבהעלוך נתחייבו
 שונאיהם של ישראל בלייה, אמר לו רבי
 שמעון בן יוחאי: והלא כל המשתף שם שמים
 ודבר אחר נעקר מן העולם, שנאמר בלתי לה'
 לבדו! אלא מה תלמוד לומר אשר העלוך –
 שאיוו אלוהות הרבה.

[צח] כדאיתא בסוכה דף מה עמוד ב' ותניא:
 כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן
 העולם, שנאמר בלתי לה' לבדו.
 וכן איתא בסנהדרין דף סג עמוד א' אמר רבי
 יוחנן: אלמלא וי"ו שבהעלוך נתחייבו
 שונאיהם של ישראל בלייה. כתנאי; אחרים

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

שלפני הרגל הוא הדוחק הרב שיש שם [צט], דהיינו שהשכר של הכלה שהיא השכינה הוא דוחק הייסורים שהצדיקים מקבלים על עצמם בכדי לכפר על ישראל ולתקן את השכינה (רמ"ק).

ע"י עסק התורה – השכינה שורה על האדם בסוד כ"ב אותיות התורה
וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא (בראשית כח) **אִם יֵשׁ כ"ב אוֹתִיּוֹת**
דְּאוֹרֵייתָא, אִיהִי שְׂכִיבַת עֲמִיָּה [ק] ומש"כ 'וישכב

במקום ההוא', הנה תיבת וישכ"ב הוא אותיות ויש כ"ב, דהיינו שאם יש באדם את כ"ב אותיות התורה ע"י שהוא עוסק בה אז השכינה שוכבת עליו ושורה עליו [קא]. **מֵאֵן**

אור הרשב"י

בינוניים. אתוון רברבין. ומי שאין בו רק נפש לא יתגלו בו רק אותיות זעירין. ומי שאין בו אלא רוח. מראה בתחלה אתוון זעירין ונעלמים ומתכסיין. ומתגלים אותיות בינוניות. וחוזרים ומתכסיין. ומתגליין אתוון זעירין. וכן הולך תמיד חוזר חלילה. בליט ונציץ וסתים. כנזכר בפרשת יתרו בפסוק ואתה תחזה. ומי שיש בו גם נשמה הוא מתגלה בו כל השלשה אלפ"א ביתו"ת. זעירא ובינונית ורבת. זו נגלת וזו נכסת. ע"ד הנזכר. ולא פסיק. כי כמ"ש בזוהר פ' ויקהל (דרי"ע ע"א) בענין ג"ע הארץ. שיש שם אותיות שהם מנצצין שם אז כפי החלק הגובר אז ברקיע דגנתא. הכי בליט ושכבין ונעלמים. וחוזרים להאיר חוזר חלילה. וכן הענין בנר"ן של האדם. מראים אותיותיהם לחוץ ע"י

[צט] כדאיתא בברכות דף ו' עמוד ב' אמר אב"י: אנרא דכלה – דוחקא.

[ק] כתב הרמ"ק שחסר תחילת המאמר.

[קא] ובענין זה איתא בשער רוח הקודש דף ג' עמוד ב' וז"ל: דע כי באדם חקוקות כ"ב אותיות האלפ"א בית"א וכנזכר בספר יצירה ענין השלשה יסודות אמ"ש והשבעה כפולות במקומות נודעים און ימין וכו' והי"ב פשוטות בטחול וקרקבן וכו' כנז' שם. והנה דוגמתם יש כ"ב אותיות ג"כ בנפש האדם, וכן דוגמת' כ"ב אותיות אחרות ברוח. כ"ב אותיות בנשמה. וההפרש שבהם הוא, כי כ"ב אותיות של הנפש הם קטנות, וכ"ב אותיות שברוח הם בינוניים. וכ"ב אותיות של הנשמה הם גדולות. ואלו הם ענין שלשה האלפ"א ביתו"ת שבתורה. אתוון זעירין. אתוון